

MİYASE SERTBARUT
ARA ÂLEM 1

TARLAKÖZ'ÜN
TUZAĞI

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 1

TARLAKÖZ'ÜN TUZAĞI

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Miyase Sertbarut

Resimler: Kaan Demirçelik

Editör: Burhanettin Düzcay

Düzeltili: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2015 (3000 adet)

İkinci Baskı: Haziran 2016(3000 adet)

ISBN: 978-605-9153-39-3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MİYASE SERTBARUT

ARA ÂLEM 1

TARLAKÖZ'ÜN TUZAĞI

 tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti.

Kitapların bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bir Dilek Tut (masal)

Akvaryumdaki Denizkızı (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü)

Kırmızı Kartal (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü)

Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü)

Sarı Maymun (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman)

Yalancı Portakal (roman)

Sisin Sakladıkları (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman)

Kapiland'ın Karanlık Yüzü (roman)

Yılankale (roman)

Kimsin Sen? (roman)

Çöp Plaza (roman)

Sil Baştan Aşk (roman)

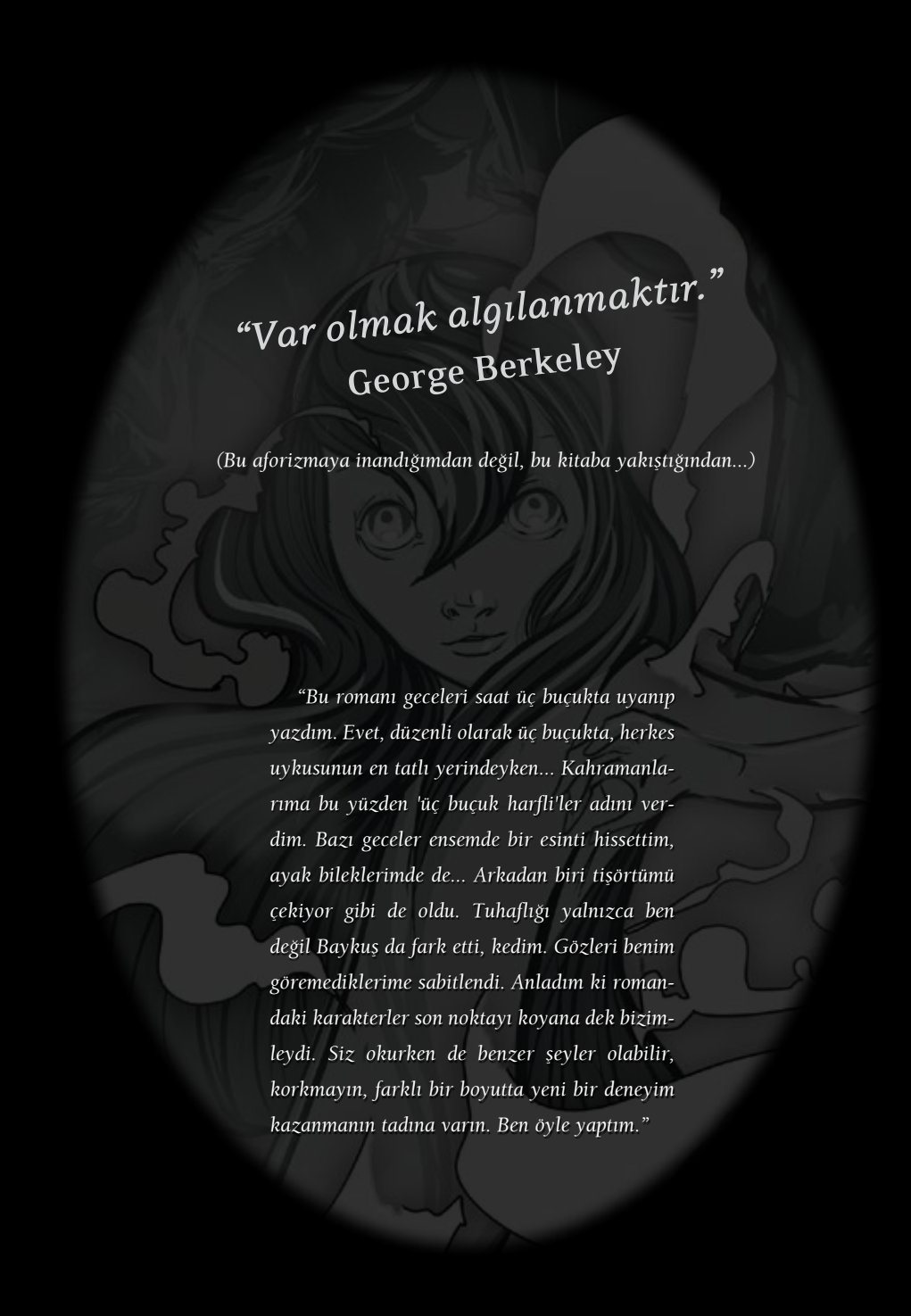
Buz Bebekler (roman)

Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı (roman)

Ara Âlem 2 – Yasak Oyun (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

“Var olmak algılanmaktır.”
George Berkeley

(Bu aforizmaya inandığımdan değil, bu kitaba yakıştığından...)

“Bu romanı geceleri saat üç buçukta uyanıp yazdım. Evet, düzenli olarak üç buçukta, herkes uykusunun en tatlı yerindeyken... Kahramanlarıma bu yüzden 'üç buçuk harfli'ler adını verdim. Bazı geceler ensemden bir esinti hissettim, ayak bileklerimde de... Arkadan biri tişörtümü çekiyor gibi de oldu. Tuhaflığı yalnızca ben değil Baykuş da fark etti, kedim. Gözleri benim göremediklerime sabitlendi. Anladım ki romandaki karakterler son noktayı koyana dek bizimleydi. Siz okurken de benzer şeyler olabilir, korkmayın, farklı bir boyutta yeni bir deneyim kazanmanın tadına varın. Ben öyle yaptım.”

1. BÖLÜM

FİSİLTİ

Yarı buçuk varlığımdan yayılan kokuyu silmek için mezarlıkta dolaşıyordum...

Ölüler yerimizde olmaya öyle özenir ki çürüyen hücreleriyle derin derin içlerine çekerler bizden yayılan kokuyu. Annemi anımsadım, mutfak tezgâhına sirkeli sünger koyardı, kötü kokuyu emsin diye. Ölüler de işte o sirkeli sünger gibiler. Yarım saat burada dolaştım mı dünyanın en hassas burunlu köpeği bile süremez izimi. Haftada bir tekrarlamam gerek kokudan arınma işini.

Kendal'ı bu mezarlık dolaşmalarım sırasında görmüş-tüm. Bazen gündüz, bazen gece. Onunla tanışmak, konuşmak istedim. Onu kendime yakın hissettim.

Son zamanlarda geceleri daha çok görür olmuştum. Ağaç diplerini, çalı altlarını kazıyordu. Bu iş için geceyi seçmesinin nedeni arkadaşları bilmesin diyeydi. Mezarlıkta meyve topladığı duyulduğundan bu yana zaten canı sıkındı, bir de bu iş duyulursa nasıl baş edecekti? İki yakın arkadaşı dışında çoğu kişinin kendisinden tiksindiğini biliyordu. Kendal'ın iki yakın arkadaşı, Aziz ve Oya... Onlar alışmıştı bu çocuğun hayatı başka türlü yorumlayışına. Şimdi yeni işini de yalnızca Aziz biliyor; o da mert

çocuk, sırrını kimseye söylemez diye umuyor. Bütün bunları nereden mi biliyorum, çünkü bu çocuğu sevdim ve bir süredir ensesindeyim.

Kendal'ı gözüme kestirmemin bir nedeni de cesareti. Geceleri yetişkinler bile göze alamaz mezarlıkta eşinmeyi. Tanıştırsak belki benden de korkmaz. Ben ölü değilim, ama yakınım o âleme, daha başka bir şeyim.

Mezarlara fazla yaklaşıyor, daha çok ağaç altlarını, çalı diplerini kurcalıyor. Belki mezar toprağına yakın yerleri kazsa solucanlara değil de bir ölüye dokunacağını sanıyor. Evet, Kendal solucan topluyor. Topladıklarını ertesi gün satıyor; canlı yem arayan balıkçılara, akvaryumculara, özel hayvan besleyen başka insanlara. Yüz tanesine on lira veriyorlarmış. Kendal yüz tane toplayamıyor, elli bile olsa çok seviniyor.

Mezarlıkta dolaştığım o gece uygun bir frekans yakalayıp çocuğa doğru fısıldadım; yavaşça, korkutmadan, yaşayan biri gibi. İnsana en sıcak gelen titreşimlerden biri kendi ismidir. O isimdeki bir ünlü harfi uzatarak söylemek çağrıyı keskinleştirir. Evet, sesin enerjisi var; eğip bükülebileceğim, hükmedebileceğim bir enerji.

“Kendaaal...”

Hayır, ne kadar uğraşsam da yaşayan biri gibi çıkaramamıştım boğazımdaki sesi. Derinlerden, ölülerden, cinlerden gelenlere benzedi. Böyle olsun istememiştim, gerek bir arkadaş sesi ile ulaşmak istemiştim bu çocuğa.

Kendal durdu, elindeki feneri benden tarafa çevirdi. Yüzünde korku yoktu; buna çok sevindim, şimdi devam

etmeliydim, kendimden söz etmeliydim, arkadaşsız kaldım demeliydim. Korkmamalıydı, korkarsa bir daha ne gece, ne gündüz girebilirdi mezarlığa. Gündüz mezar sulama işinden aldığı bahşışleri, gece solucanlardan kazandığını kaybetmesine neden olmak istemezdim.

“Kendal buradayım, biraz dinle beni.”

“Aziz! Sen misin? Ne sesini inceltiyorsun oğlum, kız gibi...”

Bir şey demedim. Şimdi Kendal’ın ürpertisini görebiliyordum, güler gibi yapmış ama çenesini bir daha toplayamamıştı.

“Ben Aziz değilim.”

“Kes oğlum şakayı, çık ortaya hadi.”

“Ortadayım zaten, ama beni göremezsin.”

“Aziiiiz, bırak saklambaç oynamayı! Bebe gibi, ne bu yaaa?”

“Ben Aziz değilim, tanıdığın biri değilim...”

Kendal o zaman kuşkulandı. Bildiği bilmediği duaları, yarım yamalak ve birbirine karıştırarak mırıldanmaya başladı.

“Korkma, bir şey yapmam sana.”

“Kimsin sen be?”

“Ben Ara Âlem’de kalanlardanım.”

Dizleri çözüldü ve en yakın mermere oturdu. Kaçıp gitmemesi de iyi. Uzaktan köpek ulumaları geliyor. Ama düşmanımız olan Tarlakoz’un köpekleri değil, onlar olsa bile beni bulamazlar. Çünkü mezarlık bütün kokumu sildi süpürdü.

Kendal'ı iki üç haftadır izliyordum. Çabuk pes etmezdi. Mezarlıktaki seslerin, hışırtıların, çıtırtıların ölülerden değil dirilerden geldiğini düşünürdü. Çoğu zaman da öyledir zaten, şu an sana anlattığım olay yalnızca bir istisna. Bizim işimiz insanları korkutmak değil, kendimizi korumak. Çünkü korkunun ne olduğunu peşimizdeki düşmandan dolayı iyi biliriz. Bunu bir başkasına yaşatmayı da kolay kolay istemeyiz.

Kendal'ı cesaretinden dolayı seviyorum. Küçük kardeşlerine burası için hiç *mezarlık* demezdi. 'Bahçe'ydi burası... "*Bahçeye gidiyorum, erik getireyim mi size?*" dediği an kardeşleri gibi ben de onu alkışlamak ister, ama nasıl olsa duymayacak avuçlarımın sesini diye vazgeçerdim.

Şimdi bu korkusuz çocuğu boşu boşuna her şeyden ürken birine dönüştürmek istemiyorum. Ama yine de duramadım, devam ettim.

"*Bak Kendal, uzun konuşamıyorum, bu beni yoruyor.*"

"Ne istiyorsun benden?"

"*Biriyle konuşmalıyım, yoksa gerçek bir ölü gibi çürür giderim.*"

Bulunduğum mezar taşına doğru cesaretini toplayıp baktı.

"Kimsin sen, üç harfli mi?"

"*Hayır... Üç buçuk harfliyim ben.*"

Kendal'ın korkusu bir anda geçti. Deli gibi bir kahkaha savurdu.

"Aziz! Sensin işte! Çıksana oğlum ortaya. Gece gece böyle şaka yapılır mı ya!"

İnanmıyordu. Bu gece hayal gücünün kapısı kilitli, yalnızca aklı devrede. Başka bir zaman yine denemeli. Yarın Aziz'e kesin soracak, mezarlıkta neden ortaya çıkmadığını. O da şaşkın şaşkın bakacak çocuğun yüzüne. “*Mezarlığa gelmedim ki!*” diyecek. Biliyorum, Kendal beni bir dahaki sefere daha dikkatli dinleyecek.

Bir inanç geliştirmiştım: “Her diri bir ölüyü hayatta tutar.” İşte bu çocuk beni hayatta tutabilir, Tarlakoz’a karşı bir duvar olabilir.

Tarlakoz kim mi?

Görmedim, görsem zaten bunları size söyleyemezdım. Onu görseydim sonsuz ve rüyasız uykunun içinde yitip gider, gerçek bir ölüye dönüşürdüm. Oysa şimdi Ara Âlem’de üç buçuk harfli varlığımla, yarım yamalak da olsa yaşıyor ve Tarlakoz’dan kaçıyorum.

Henüz sen kendi âlemini anlamamışken sana bir de Ara Âlem bahsi açmak, yerine oturmayan taşları iyice hoplatmak sayılır aslında. Ama işi oluruna bırakırsan kolay olacak sevgili okur. Dünyadaki yaşamın başlangıcı hakkında insanlar nasıl farklı şeyler söylüyorsa ve sen, bazen bir ona bir buna inanıyorsan Ara Âlem’e inancın da öyle olacak. Benim inandığım şuydu: Yaşamın başlangıcında ne olup bittiğine kimse tanık değildi, hiç kimse...

Ara Âlem’deki yaşam başlangıcı da işte öyle, tanıksız. Şu an sen tanık olmaya başladın ve ne söylersem ona inacak sın. Kendal da öyle, ona anlatmaya başladığımda bana inanmak zorunda, çünkü başka birinden duyma şansı yok. Kelimesi kelimesine inacak; ona yalan söylesem de,

bazı şeyleri ondan saklasam da... Kendi âleminle benim âlemimi kıyaslayarak bir sonuca varacaksan aradaki en belirgin farkı söyleyeyim sana: fosiller.

Onlar Dünya adlı gezegenin tanığı kabul edilir ve çoğu zaman doğruyu söylerler. Ama Ara Âlem'e ait bir fosil asla bulunmaz, çünkü burada yaşayan ruhlardan geriye kırıntı bile kalmaz. Tarlakoz bizden geriye hiçbir şey bırakmaz.

*"Tarlakoz kim mi?
Görmedim, görsem zaten
bunları size söyleyemezdim.
Onu görseydim sonsuz ve rüyasız
uykunun içinde yitip gider, gerçek
bir ölüye dönuşürdüm."*

Ara Âlem artık yaşamayan ama 'tam ölüm'e de geçmemiş genç ruhların bu dünyayla kurdukları bağ üzerine bir roman. Tarlakoz onları gerçek ölüme sürüklemek için her an karşılarına çıkabilir. Ara Âlem'dekiler bu yüzden iz bırakmadan varlıklarını sürdürmek zorunda. Onlar da bizim gibi arkadaşlara, kuşlara, hayallere tutunmaya çalışıyor.

ISBN: 978-605-9153-39-3

9 786059 153393

www.tudem.com